U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci **žalobkyně: T. T. V.,** proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2003, čj. OAM-56/VL-20-05-2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2003, čj. 24 Az 515/2003-33,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 13. 2. 2003 napadla žalobkyně rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2003, čj. OAM-56/VL-20-05-2003, jímž jí nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu), a jímž bylo zároveň vysloveno, že na žalobkyni se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V žalobě žalobkyně namítla, že správní orgán v řízení o její věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, jejichž obsah žalobkyně citovala. Vyjádřila též přesvědčení, že žalovaný správní orgán porušil ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, resp. v jejím případě je přinejmenším dána překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. V důsledku nesprávného posouzení věci neudělil správní orgán žalobkyni azyl podle § 12 zákona o azylu ani podle § 14 tohoto zákona, a žalobkyně tak byla zkrácena na svých právech. Žalobkyně proto navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 15. 9. 2003, čj. 24 Az 515/2003-33, který byl žalobkyni doručen dne 30. 10. 2003. V odůvodnění rozsudku se krajský soud ztotožnil se žalovaným správním orgánem v posouzení důvodů, pro něž žalobkyně požádala o udělení azylu, jako důvodů ekonomické povahy nespadajících pod rozsah ustanovení § 12 zákona o azylu. V průběhu řízení před správním orgánem nevyšla najevo žádná ze skutečností obsažených v § 12 zákona o azylu ani žádná z překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně opustila Vietnam kvůli ekonomickým potížím a kvůli zklamání v osobním životě. Domnívala se, že její neúspěšné snahy o nalezení zaměstnání ve Vietnamu souvisely s tím, že její dědeček byl bohatý. Při jednání před soudem žalobkyně upřesnila, že její dědeček byl ještě před jejím narozením zavražděn komunisty. Ve Vietnamu podle vyjádření žalobkyně platí, že pokud se někdo z rodiny dopustí jednání proti státu, ostatní členové rodiny za to nesou zodpovědnost; proto žalobkyně ve Vietnamu nemohla najít uplatnění. Krajský soud nicméně dospěl

v souladu se správním orgánem k názoru, že podáním žádosti o udělení azylu hodlala žalobkyně především legalizovat svůj pobyt na území ČR, kde se zdržuje a podniká již od roku 1998: pobyt jí totiž nebyl prodloužen, neboť žalobkyně nelegálně prodávala textilní zboží. Snahu legalizovat pobyt v ČR a nadále zde žít a podnikat žalobkyně vyjádřila ve správním řízení a potvrdila ji i při ústním jednání před soudem.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu, který jí byl doručen dne 30. 10. 2003, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Kasační stížnost je odůvodněna tím, že ačkoli jedním z důvodů jejího odchodu z Vietnamu byly důvody ekonomické a osobní, dalším důvodem byla rovněž obava stěžovatelky z pronásledování ve Vietnamu z důvodu její příslušnosti k určité sociální skupině. Tvrzení stěžovatelky o tom, že její dědeček byl zavražděn příslušníky současné vládnoucí skupiny ve Vietnamu, by nemělo být považováno za účelové; stěžovatelce naopak mělo být umožněno prokázat toto tvrzení a z něj plynoucí obavu, že by ji mohl postihnout stejný osud. Stěžovatelka rovněž požádala o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Závěrem navrhla, aby napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a musel ji odmítnout z následujících důvodů.

Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

V podané kasační stížnosti se stěžovatelka dovolávala důvodu pro udělení azylu obsaženého v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, jmenovitě odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, když uvádí obavy o svůj život v souvislosti se zavražděním svého dědečka příslušníky současné vládnoucí skupiny ve Vietnamu; v žalobě však taková tvrzení zpochybňující rozhodnutí žalovaného uvedena nebyla, v žalobě se stěžovatelka omezila pouze na obecné výtky zpochybňující postup žalované v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo. Pouze při jednání před soudem stěžovatelka uvedla, že její dědeček byl v době před jejím narozením zavražděn komunisty a s tím spojila tvrzení o tom, nemohla z tohoto důvodu najít ve své vlasti pracovní uplatnění, neboť ve Vietnamu nesou zodpovědnost všichni členové rodiny, jejíž příslušník se dopustí jednání proti státu. Ale ani toto své tvrzení, týkající se neuspokojivé ekonomické seberealizace, však stěžovatelka v řízení před krajským soudem nijak nerozvedla, nezmínila žádné své obavy z pronásledování.

Jestliže až nyní v podané kasační stížnosti stěžovatelka opírá důvod, pro který jí měl být azyl udělen, o důvodný strach z pronásledování z důvodu její příslušnosti k určité sociální skupině a s tvrzeným zavražděním svého příbuzného vládnoucí mocí ve své vlasti spojuje obavy o svůj vlastní život, uvádí tak nové skutečnosti; Nejvyšší správní soud k takovým skutečnostem nemůže přihlížet, neboť je stěžovatelka uplatnila až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Nelze tedy až v řízení o kasační stížnosti uplatnit důvod pro udělení azylu dosud neuplatněný, když stěžovatelka měla možnost k jeho uplatnění ve správním nebo v soudním řízení. Opírá-li se důvod kasační stížnosti popírající správnost právního závěru o neexistenci důvodu pro udělení azylu výhradně o tyto nové skutečnosti, jde o důvod kasační stížnosti, který je podle

§ 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustný, neboť jej stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohla; jelikož kasační stížnost stěžovatelky neobsahuje žádný jiný stížnostní důvod, je podle citovaného ustanovení nepřípustná jako celek. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla - li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 1. 2004

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu